

УДК 656.01

Каплуновська А.М.¹

Пилипчук А.М.²

¹ старш. викл. каф. ТТ НУ «Запорізька політехніка»

² студ. гр. Т-310 СП НУ «Запорізька політехніка»

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ АВТОМОБІЛЬНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Транспорт забезпечує розвиток міжнародних економічних зв'язків, створює умови для раціонального розміщення продуктивних сил і взаємовигідного поділу праці між країнами світу[1].

Міжнародним перевезенням визнається перевезення, що здійснюється на тому чи іншому виді транспорту, при якому місце відправлення і місце призначення розташовані:

1. На території двох або більше держав.

2. На території однієї й тієї ж держави, якщо передбачена зупинка на території іншої держави[2]

Характерною особливістю правового регулювання у цій сфері є те, що основні питання перевезень вирішуються в міжнародних угодах, що містять уніфіковані норми, однаково визначають умови міжнародних перевезень вантажів і пасажирів.

Зростання автомобільних перевезень вантажів і пасажирів обумовило необхідність активного укладення угод між багатьма країнами.

Практично всі країни уклали такі угоди з сусідніми країнами. У них містяться положення про регулярні і нерегулярні перевезення вантажів і пасажирів автотранспортними засобами, визначається порядок розрахунків і платежів за міжнародні транспортні та пов'язані з ними послуги, визначаються перевізники. [2]

Міжнародні автомобільні перевезення здійснюють перевізники згідно з національним законодавством на підставі дозволів, виданих уповноваженою на те організацією, шосейними шляхами, відкритими для міжнародного автомобільного сполучення.

Автотранспортні засоби, що використовують у міжнародному сполученні, підлягають обов'язковому страхуванню на випадок заподіяння шкоди третім особам.

Норми міжнародних договорів про автомобільні перевезення доповнюють міжнародні угоди, які регламентують питання прикордонного, санітарного чи іншого контролю.

Для розв'язання питань, не врегульованих цими договорами, застосовують національне законодавство[3]

Правове регулювання міжнародних автомобільних перевезень пасажирів і багажу відбувається на основі таких міжнародних договорів:

- Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення пасажирів та багажу від 1 березня 1973 р.; Україна приєдналася у грудні 2004 р.;

- Угоди про міжнародні перевезення пасажирів автобусами нерегулярним сполученням (ASOR); прийнята в травні 1982 р. в Дубліні;

- Угоди про міжнародні нерегулярні перевезення пасажирів автобусами (Угода INTERBUS) від 30 червня 2001 р; не є чинною для України.

Правове регулювання міжнародних автомобільних перевезень вантажів здійснюється такими міжнародними договорами:

- Конвенцією про дорожній рух 8 листопада 1968 р.; прийнята у Відні^[2], Україна приєдналася 12 липня 1974 р.;

- Конвенцією про дорожні знаки та сигнали від 8 листопада 1968 р.; прийнята у Відні; набрання чинності для України від 6 червня 1978 р. та Європейською угодою, яка доповнює цю Конвенцію від 1 травня 1971 р.; прийнята в Женеві;

- Європейською угодою про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ) від 30 вересня 1957 р.; Україна приєдналася 2 березня 2000 р.;

- Конвенцією про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів від 19 травня 1956 р.; Україна приєдналася у 2006 р.;

- Європейською угодою про міжнародні автомагістралі, 15 листопада 1975 р.; Україна приєдналася до Угоди 9 листопада 1982 р.;

- Митною конвенцією про перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП 1975 р.; набрала чинності для України 11 жовтня 1994 р.;

- Конвенцією про тимчасове ввезення від 26 червня 1990 р., прийнята під егідою Ради Митного Співробітництва; Україна приєдналася 24 березня 2004 р., дата набуття чинності - 22 вересня 2004 р.;

- Митною конвенцією щодо контейнерів від 2 грудня 1972 р.; прийнята під егідою Ради Митного Співробітництва та Протоколу до неї;

- Угодою про міжнародні перевезення швидкопсувних харчових продуктів і про спеціальні транспортні засоби, призначені для цих перевезень (УПШ) від 1 вересня 1970 р., Україна приєдналася 2 квіт. 2007 р.;

- Угодою про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах, і про умови взаємного визнання офіційних затверджень, виданих на основі цих приписів від 20 березня 1958 р. (м. Женева), ратифікована Україною;

- Угодою про порядок транзиту через території держав- учасниць СНД від 4 червня 1999 р.; ратифікована Україною 22 лют. 2001 р. тощо.

– Європейською угодою щодо роботи екіпажів транспортних засобів, які виконують міжнародні автомобільні перевезення (СУТР), від 27 лютого 2004 р.; ратифікована Україною у верес. 2005 р.

Укладаються двосторонні міжнародні міжурядові договори про міжнародне автомобільне сполучення між Україною та іншими державами. Зокрема, договори між урядом України та урядами Латвії, Естонії, Білорусі, Литви, Молдови, Азербайджану, Вірменії, Узбекистану, Росії, Угорщини, Бельгії тощо.[4].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Правове регулювання міжнародних автомобільних перевезень [Електроний ресурс] .-Режим доступу: https://pidru4niki.com/1719051243929/logistika/pravove_regulyuvannya_mizhnarodnih_avtomobilnih_perevezen
2. Міжнародні автомобільні перевезення [Електроний ресурс] .-Режим доступу: https://pidru4niki.com/80146/pravo/mizhnarodni_avtomobilni_perevezennya
3. Конвенція про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і багажу [Електроний ресурс] .-Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_034#Text
4. Правове регулювання міжнародних перевезень – Столярський О.В. – Поняття про особливості договорів перевезення вантажів, пасажирів і багажу автомобільним транспортом. [Електроний ресурс] .-Режим доступу: <https://ukrtxtbook.com/pravove-regulyuvannya-mizhnarodnix-perevezen-stolyarskij-o-v/pravove-regulyuvannya-mizhnarodnix-perevezen-stolyarskij-o-v-4-2-ponyattya-ta-osoblivosti-dogovoriv-perevezennya-vantazhiv-pasazhiriv-i-bagazhu-avtomobilnim-transportom.html>